

5^ο ΓΕΛ Βύρωνα

Τάξη: Α΄ Λυκείου

Λογοτεχνία, διήγημα- ημερολόγιο

Κωνσταντίνος Μυλωνάς Καρανικολός

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Αθηνά Ψαροπούλου

Τα δύο ακόλουθα αποσπάσματα αναφέρονται στη μαρτυρία μίας 16χρονης κοπέλας, της Τζώρτζιας, που περιγράφει την τουρκική εισβολή, όπως την έζησε καθώς και τις αναμνήσεις της 43 χρόνια αργότερα.

Ρόδος, 20 Ιουλίου 1974

Είναι σχεδόν μεσάνυχτα. Σε λίγο αυτή η φρικτή μέρα θα περάσει και μία νέα, ελπίζω καλύτερη, θα έρθει. Νιώθω εξαντλημένη και δεν έχω άλλες αντοχές. Σήμερα το πρωί δεν ξύπνησα με το φως του ήλιου να διαχέεται στο δωμάτιο και να ενοχλεί τα μάτια μου, μέχρι που να τα ανοίξω. Σήμερα ξύπνησα μες στα ξημερώματα, από τον θόρυβο των σειρήνων που ηχούσαν σε όλη την Κύπρο, συνοδευόμενες από τον αντίστοιχο θόρυβο των βομβαρδισμών των τουρκικών δυνάμεων. Κοίταξα έξω από το παράθυρο του δωματίου μου και αντιλήφθηκα τον πανικό που επικρατούσε σε όλη την Λευκωσία. Ταυτόχρονα, είχε ξυπνήσει και η μαμά Άντρη. Μόλις είχε ανοίξει το ραδιόφωνο, για να ακούσει τις τελευταίες εξελίξεις. Πλησίασα και εγώ, παρά την αγωνία που ένιωθα για το τι θα ακούσω. Και οι δύο αγωνιούσαμε για την τύχη του μπαμπά και του μεγάλου μου αδερφού, του Κυριάκου, που μετά το πραξικόπημα και την πτώση του Μακάριου είχαν φύγει από το σπίτι μαζί με άλλους άντρες, για να αντισταθούν στο νέο καθεστώς. Αισθανόμενη τα τουρκικά στρατεύματα να πλησιάζουν από την Κερύνεια στην πρωτεύουσα, η μητέρα μου μού ζήτησε να αρχίσω να φτιάχνω τη βαλίτσα μου και να μαζέψω κάποια και από τα δικά της πράγματα. Φυσικά δέχτηκα και μετά από δέκα λεπτά ήταν όλα έτοιμα.

Δεν είχαμε ιδέα τι έπρεπε να κάνουμε. Δύο αβοήθητες γυναίκες δεν ήταν αρκετές ούτε για να κινητοποιήσουν ολόκληρη τη Λευκωσία ούτε για να βρουν την οικογένειά τους. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο θείος Ανδρέας που ζει λίγο έξω από την Λευκωσία. Είχε συνεννοηθεί με

ένα γνωστό του που μένει στη Ρόδο και θα μπορούσε να φιλοξενήσει εκείνον και τους δικούς του για λίγες μέρες. Φυσικά δεν ήθελα να αποχωριστώ το σπίτι που γεννήθηκα και μεγάλωσα, αλλά προκειμένου η μαμά και εγώ να είμαστε ασφαλείς δεν διαφώνησα. Η μαμά ετοίμασε τα τελευταία πράγματα, για να φύγουμε και εγώ κοιτούσα από το παράθυρο μήπως έρθει ο θείος. Δεν κατάλαβα πότε πέρασε η ώρα. Είχα αφαιρεθεί και ξέχασα πως σήμερα δεν θα ήταν μία συνηθισμένη καλοκαιρινή μέρα. Συνήλθα, όταν άκουσα την κόρνα του αυτοκινήτου του θείου. Με συνοπτικές διαδικασίες φορτώσαμε τα πράγματα μας και φύγαμε βιαστικά από τη Λευκωσία. Οδηγούσαμε με τέρμα το γκάζι και βλέπαμε τον κίνδυνο πίσω μας να χάνεται, όσο απομακρυνόμασταν. Ο θείος ήταν προσηλωμένος στο τιμόνι, σαν να ήταν αφοσιωμένος στην αποστολή του. Η αποφασιστικότητα στο βλέμμα του ήταν η ίδια με αυτή που τον είχα φανταστεί να έχει, όταν μας διηγούνταν ιστορίες από την επανάσταση, επί Αγγλοκρατίας.

Πια είχαμε φτάσει στην Πάφο. Βγήκαμε στο λιμάνι και ψάχναμε να βρούμε ένα σκάφος. Ωστόσο, αποδείχτηκε ότι ήμασταν οι μόνοι που σκεφτήκαμε να διαφύγουμε. Το λιμάνι ήταν σχεδόν άδειο και έρημο. Παρόλ' αυτά βρήκαμε ένα μικρό караβάκι και τον ιδιοκτήτη του να το οδηγήσει.

Ήταν πια δειλινό, όταν φτάσαμε στη Ρόδο. Ο φίλος του θείου μάς περίμενε και μας οδήγησε στο σπίτι του. Τακτοποιηθήκαμε και μας είπε πως μπορούσαμε πια να χαλαρώσουμε. Εμείς όμως δεν ησυχάζαμε. Η μαμά με έστειλε στο κρεβάτι μου να κοιμηθώ. Χωρίς να την παρακούσω πήγα γρήγορα στο νέο μου δωμάτιο. Ξάπλωσα και βρήκα την ευκαιρία να καταγράψω όσα έζησα σήμερα. Τώρα η ώρα έχει περάσει και όλοι είναι στα δωμάτιά τους. Κανείς όμως δεν μπορεί να κοιμηθεί. Ο θείος κοιτάει το ταβάνι και η μαμά κλαίει όσο πιο αθόρυβα μπορεί για να μην ενοχλήσει κανέναν. Όσο για μένα, δεν ξέρω τι να κάνω. Το μυαλό μου βρίσκεται στους συμπολίτες μου στη Λευκωσία. Βρίσκεται στη Μεγαλόνησό μας, της οποίας η τύχη αγνοείται. Αλλά περισσότερο βρίσκεται στον μπαμπά και στον Κυριάκο που πλέον, μεταξύ άλλων, αγνοούνται...

Αθήνα, 27 Ιανουαρίου 2017

Η ζωή κυλάει ήρεμα πια. Έχω κάνει οικογένεια και έχω αποκτήσει μια όμορφη εγγονή με το όνομά μου. Το παρελθόν της οικογένειας και της πατρίδας μου δεν λησμονείται, όσο κι αν εγώ προσπαθώ να το ξεπεράσω. Αντίθετα, αυτές τις μέρες έχει ξαναβγεί στην επιφάνεια το λεγόμενο «κυπριακό ζήτημα». Αντιπρόσωποι διαφόρων χωρών σε συνεργασία με τον ΟΗΕ προσπαθούν μάταια να βρουν κάποια λύση που να τους ικανοποιεί όλους. Όσο και να θέλω να μη θυμάμαι την Κύπρο, είναι το πρώτο θέμα στις ειδήσεις των καναλιών της Ελλάδας. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η εγγονή μου έχει αμέτρητες απορίες για την καταγωγή μου και τους προγόνους μου. Τις ίδιες που είχε και η κόρη μου, όταν ήταν μικρή. Δεν μπορώ όμως πια να αποφύγω τα ερωτήματά τους. Αλλά και τα παιδιά μόνα τους ενημερώνονται πια και στο σχολείο και από τα ΜΜΕ. Όμως δεν μπορούν να μάθουν την αλήθεια. Να ανακαλύψουν τα πραγματικά αίτια που η Κύπρος δεν είναι μονάχα ελληνική. Να καταλάβουν πως η Λευκωσία είναι η μόνη διχοτομημένη πρωτεύουσα σε όλο τον κόσμο και να συνειδητοποιήσουν ποιοι ευθύνονται για το τι συνέβη 43 χρόνια πριν σε έναν αδελφικό λαό της χώρας που γεννήθηκαν. Ίσως κάποια στιγμή πρέπει να ξεπεράσω την πίκρα που νιώθω και να αποκαλύψω την αλήθεια. Πρέπει να εξηγήσω στην οικογένεια μου ότι ο πατέρας μου και ο αδερφός μου βρίσκονται ανάμεσα στους 1.619 αγνοούμενους της Κύπρου. Ότι τα λείψανα τους δεν επιστράφηκαν ποτέ στους συγγενείς τους και πως η γιαγιά Άντρη, κρατώντας μια φωτογραφία του καθενός κυκλοφορούσε σε όλη τη Λευκωσία και φώναζε τα ονόματά τους. Και ακόμη ότι πέθανε με την ελπίδα πως θα καταφέρει να τους συναντήσει εκεί που θα πήγαινε. Όμως είναι πολύ δύσκολο, ίσως και ακατόρθωτο, να εξηγήσει κανείς τι συνέβη. Γιατί η αλήθεια δεν είναι ξεκάθαρη. Πρέπει να ψάξεις βαθιά, για να την βρεις. Μπορεί και να μην την βρεις ποτέ. Σαν τους αγνοούμενους συγγενείς σου.